

מ"ת 28287/07/16 - מדינת ישראל נגד א ג

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 28287-07-16 מדינת ישראל נ' ג(עציר)
תיק חיצוני: 2935582016

בפני	כבוד השופטת ענת חולתא
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	א ג (עציר)

החלטה

החלטה זו ניתנת בהמשך לדיון שהתקיים בפניי ביום 13.7.16 בבקשת המדינה לעצור את המשיב עד תום ההליכים נגדו.

כתב האישום

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו שלושה אישומים:

א. תקיפת בן זוג מיום 1.1.16 בכך שדחף את המתלוננת וגרם לה לחבלה בגבה. הרקע לאירוע הוא שהמתלוננת שוחחה עם בני משפחתה ב"סקיפ" באופן שהפריע למשיב לישון וכשהעיר לה על כך אמרה, כי היא עוזבת את הבית. המשיב חסם את היציאה מהבית כדי שלא תוכל לצאת ואז תקף אותה. המתלוננת ניסתה לפתוח את הדלת בחוזקה ואז שחרר את הדלת בפתאומיות וכתוצאה מכך הדלת פגעה במתלוננת בפניה.

ב. איומים כלפי המתלוננת מיום 6.7.16 על רקע הודעת המתלוננת כי אינה מעוניינת להמשיך את היחסים עמו. המשיב הגיב באומרו: "אני לא אלך לשום מקום, אני לא כלב, שאפשר לסלק אותי כן!" וכאשר אמרה המתלוננת שתתקשר למשטרה איים עליה באומרו: "לא יעשו לי כלום, ישחררו אותי ואת תצטערי על זה".

ג. היזק לרכוש (2 עבירות), חבלה במזיד לרכב והסגת גבול - בגין אירוע מיום 9.7.16 במהלכו הזעיקה המתלוננת את המשטרה לאחר שהמשיב הגיע אל ביתה. השוטרים מצאו את המשיב בדירת המתלוננת. השוטרים הבחינו במתלוננת כשהיא מפוחדת וחבולה וכן מצאו שדלת הדירה נפרצה ונשברה. בעקבות זאת, ביקשו השוטרים לעכב את המשיב לתחנת המשטרה. המשיב גרם נזק לניידת בכך שבעט בעוצמה בדלת הניידת מבפנים עד אשר שבר אותה. בהמשך, במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה, התפרע המשיב בניידת בכך שדפק את ראשו בחוצץ שנמצא בניידת והמשיך לבעוט בדלת הניידת. בתחנת המשטרה הטיח המשיב את ראשו בקיר גבס ושבר אותו.

חוות דעת פסיכיאטרית

2. בעניינו של המשיב ניתנה חוות פסיכיאטרית, על רקע מחלקת הסכיזופרניה ממנה המשיב סובל. על פי חוות הדעת המשיב כשיר לעמוד לדין. עוד נמצא, כי ביחס לאישום הראשון והשני המשיב היה אחראי למעשיו. ביחס לאישום השלישי לא עלה בידי הפסיכיאטר המחוזי להכריע בדבר האחריות.
3. המשיב אושפז בצו אישפוז כפוי על ידי הפסיכיאטר המטפל בקהילה, דר' גישין, ביום 11.7.16, יומיים לאחר האירוע נושא כתב האישום ולאחר שהתרשם מ"ממצב פסיכוטי הלוצינטורי פעיל עם קולות פוקדים עם תוכן לא ברור".
4. חוות הדעת בעניינו של המשיב ניתנה על ידי דר' סנטו ודר' שטיין מבית החולים 'באר יעקב'. על פי חוות הדעת, המשיב מסר, כי כשבוע עובר לאירועים נושא האישום השלישי הפסיק ליטול תרופות, על דעת עצמו. במהלך תקופת האישפוז בין הימים 11.7.16-18.7.16 לא התרשם הצוות המטפל מהחמרה פסיכוטית במצבו של המשיב, מהתנהגות חריגה כלשהי או מתסמינים הלוצינטורים.
5. המשיב מסר בעת אשפוזו גרסה לאירועים באישומים 1 ו-2 וטען כי אינו זוכר כלל את האירועים שבאישום 3 עד שהתעורר בלילה בתחנת המשטרה. ביחס לאירועים באישומים 1 ו-2 התרשם הצוות מתיאור קוהרנטי, ללא אינדיקציה לפגיעה באבחנה בין מותר לאסור או כך שהיה במצב פסיכוטי פעיל. ביחס לאישום השלישי נמסר, כי בשיחת טלפון עם הרופא המטפל, דר' גישין עלה, כי דר' גישין עצמו העלה שאלה לגבי אמינות גרסת המשיב. במסגרת האישפוז לא נצפתה החמרה התומכת בטענה שהיה במצב פסיכוטי פעיל בעת האירועים או שיכולה להסביר את התנהגותו התוקפנית או את חוסר הזיכרון. צוין, כי פגיעה בזיכרון אינה תסמין מוכר של מחלת המשיב. בנוסף, לרוב, מצב פסיכוטי חריף כנטען אינו חולף תוך ימים בודדים.

בקשת המעצר וטיעוני הצדדים

6. המדינה מבקשת את מעצר המשיב עד תום ההליכים נגדו.
7. ב"כ המשיב מבקש לשחרר את המשיב לחלופת מעצר בהרחקה מן המתלוננת ולחלופין לשחררו בפיקוח חברו, מר מרדכיב אדוארד ('מעצר אדם') ובצירוף אמו של המשיב, רופאה במקצועה, אשר תדאג לפן הטיפול והרפואי בעניינו. המשיב אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה בשני האישומים הראשונים ואולם לטענתו, הקשיים העולים ביחס לאישום השלישי במישור הראייתי משמיטים את הקרקע מתחת בקשת המעצר.
- א. עיכובו של המשיב באישום השלישי נעשה שלא כדין שכן נעשה בשל החשד שהמשיב תקף את המתלוננת אך המתלוננת עצמה לא התלוננה על תקיפה ומסרה כי החבלה על זרועה היא בעקבות קיום יחסי מין עם המשיב ולא מעשה עבירה.
- ב. אין מתקיים יסוד המטרה בעבירה של הסגת גבול.
8. המשיב העלה גם טענות בנוגע לעילת המעצר.
- א. נטען, כי מטרת המעצר במקרה זה היתה להביא את המשיב בפני הפסיכיאטר המחוזי וכי אין לעצור את המשיב בשל מצבו הפסיכיאטרי שכן בכל מקרה אחר היתה המשטרה מסתפקת במקרה זה בהנחיית המתלוננת לבקש צו הרחקה.

ב. המתלוננת עצמה אינה טוענת כי המשיב נהג כלפיה בעבר באלימות פיזית אלא רק שקילל אותה. התנהגות כזו אינה מקימה עילת מסוכנות המצדיקה מעצר. המשיב מדגיש, הגם שאינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה, כי גם ביחס לאירוע הראשון הכחיש את מעשה התקיפה ואישר אך את קיומו של ויכוח. לכן, בהיעדר הרשעות קודמות, אין עילת מעצר בעניינו.

ג. נטען, כי כעת המשיב מבין שעליו ליטול את התרופות באופן עקבי וכי משפחתו של המשיב לוקחת אחריות על הטיפול הרפואי בו.

9. בנוסף, נטען, כי הסניגוריה תשקול הגשת חוות דעת מטעמה בעניינו של המשיב ואולם ב"כ המשיב לא חלק על כך, כי טענות בנושא זה דינן להתברר במסגרת ההליך העיקרי ולא בפניי.

10. המדינה מתנגדת לשחרור המשיב ממעצר וטוענת למסוכנותו, על סמך הנימוקים הבאים:

א. המתלוננת עצמה חוששת מאד מהמשיב ומהתנהגותו האלימה. המדינה טוענת, כי המשיב אדם חזק מאד המיומן באומנויות לחימה ומפנה לדברי המתלוננת לפיהם המשיב עצמו הוא "נשק".

ב. נגד המשיב תלויים ועומדים תיקים נוספים בגין אלימות כלפי שוטרים.

ג. מצבו הנפשי של המשיב הוא גורם מגביר מסוכנות.

ד. החלופה המוצעת אינה מתאימה.

דין והכרעה

11. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובתיק החקירה מצאתי, כי בעניינו של המשיב קיימות ראיות לכאורה וכן קיימת עילת מעצר של מסוכנות. לאור טיבה של המסוכנות וטיבה של החלופה המוצעת, אני סבורה כי אין בה לאיין את המסוכנות הנשקפת מפני המשיב - הן כלפי המתלוננת והן כלפי הציבור בכללותו.

12. כאמור, אין מחלוקת לגבי קיומן של ראיות לכאורה בשני האישומים הראשונים.

א. ביחס לאישום הראשון, המשיב מכחיש כי תקף את המתלוננת אך קושר עצמו לאירוע ולויכוח ביניהם. לדברי המתלוננת בהודעותיה, במעמד זה נכחה במקום גם אמו של המשיב, שאף היא הייתה אותה ובעקבות כך ברח מהדירה ומאז לא חזרה לשם. בתיק צילום של החבלה שנגרמה למתלוננת לטענתה כתוצאה מאירוע זה, שצולם על ידי חברתה של המתלוננת, מיד לאחר האירוע. אמו של המשיב נחקרה באזהרה בגין אירוע זה. בהודעתה היא מאשרת חלקים לא מבוטלים מהודעת המתלוננת ובכלל זאת שהמשיב ניסה למנוע ממנה לצאת מהדירה. עוד היא מוסרת, כי לבקשת בנה מנעה מן המתלוננת לעזוב את הדירה. האם מכחישה כי תקפה את המתלוננת וטוענת כי המתלוננת היתה שיכורה וכי גם המשיב לא תקף אותה, אך מאשרת שקיבלה מכה מהדלת בניסיון לפתוח אותה בכח, בעת שהמשיב ניסה למנוע זאת ממנה (פרט שגם אותו מכחיש המשיב בחקירתו).

ב. ביחס לאישום השני המשיב אישר בהודעתו את עצם האירוע אך מכחיש שאיים על המתלוננת.

ג. ביחס לאישום השלישי מוסרת המתלוננת בהודעתה הראשונה כי הזעיקה משטרה בשל פחדה לחזור לביתה בעקבות שיחת טלפון ממנה הבינה כי המשיב נמצא מחוץ לביתה. כשחזרה אל הבית מצאה כי המשקוף שבור באיזור המנעול ושברי עץ מפוזרים ליד הדלת. המתלוננת מוסרת, כי למשיב אין מפתח

לדירה אליה עברה לאחר פרידתה מהמשיב אך נפגשה עם המשיב מדי פעם בדירתה. לשאלת החוקר בהודעתה השניה, מוסרת המתלוננת כי סימן כחול (מתועד) על זרועה אינו תוצאה של עבירת אלימות כלפיה אלא נגרם בעת קיום יחסי מין עם המשיב (בכתב האישום אין מיוחסת למשיב גרימת חבלה זו). דוחות השוטרים באירוע תומכים בתלונה ובאמור בכתב האישום. המשיב מכחיש בחקירתו את המיוחס לו. בכלל זאת מכחיש שהגיע לבית המתלוננת (ואין מחלוקת כי שם נמצא על ידי השוטרים) וטוען כי אינו זוכר דבר וכי הדבר נובע מכך שאינו נוטל תרופות.

13. אני קובעת כי קיימות ראיות לכאורה הקושרות את המשיב למיוחס לו באישום השלישי.

א. טענת המשיב כי עוכב שלא כדין אינה מתיישבת עם הראיות ולפיהן המתלוננת הזעיקה את המשטרה למקום לאור פחדה מהמשיב, אשר לא היה אמור כלל להימצא בדירתה. עם הגעת השוטרים למקום מצאו את המשיב בתוך דירת המתלוננת לאחר שפרץ את הדלת בכח ושבר אותה ואת המשקוף. עובדות אלה מקימות תשתית עובדתית ומשפטית מספקת **לעיוכב** המשיב לחקירה. מכל מקום, גם לו נתקבלה טענת המשיב כי לא היה מקום לעכב את המשיב לחקירה, אין בכך כדי להצדיק כהוא זה את התנהגותו בהמשך ולא לאיין את המשמעות המשפטית שלה, כמו גם את המסוכנות הנלמדת ממנה. התנהגות זו מקימה עילת מעצר עצמאית נגד המשיב.

ב. גם טענת המשיב כי אין מתקיים יסוד המטרה בעבירה לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין דינה להידחות. משלא מסר המשיב גרסה כלשהי לגבי מטרת הגעתו אל דירת המתלוננת - מלמדות נסיבות האירוע, ודאי משמדובר בשלב הלכאורי, כי לא כוונה תמימה היתה לנגד עיניו, ולכל הפחות כי מתקיימת לגביו הלכת הצפיות (ראו סעיף 20(ב) לחוק העונשין): המשיב הגיע אל המקום לאחר שיחת טלפון עם המתלוננת בה הבהירה לו כי אינה מעוניינת לראות אותו. המתלוננת פחדה מהמשיב עד כדי כך שלא העזה לחזור אל הבית, והזעיקה משטרה למקום. כשהגיעו למקום גילו, כי המשיב פרץ את הדלת בכח ושבר אותה.

14. אני קובעת כי בעניינו של המשיב מתקיימת עילת מעצר של מסוכנות.

א. מסוכנות המשיב כלפי המתלוננת עולה מהודעתה הראשונה. המתלוננת מוסרת, כי כחצי שנה קודם לכן נפרדה מהמשיב כיוון שהוא "שותה אלקהול מהבוקר עד הערב". עוד מוסרת המתלוננת, ביחס למשיב כי "הוא בעצמו נשק קטלני הוא מתאגרף אגרוף תאילנדי והוא מסוכן מאד". יצוין, כי המשיב בהודעתו מכחיש כי הוא אלקהוליסט. המשיב נחקר בשעה 01:00 וטען כי שתה בירה אחת באותו הבוקר, אך החוקר ציין כי מן המשיב נודף ריח חזק של אלקהול.

ב. מהודעת אמו של המשיב עולה, כי המשיב צריך היה להיות מטופל במסגרת אשפוז יום החל ממאי השנה אך לא המשיך בטיפול כיוון שפחד לנסוע באוטובוס.

ג. כאמור, המשיב עצמו טוען כי אינו זוכר את המיוחס לו באישום השלישי ומייחס זאת לניסיון שערך להסתדר ללא תרופות. לדבריו, מעתה יטול את התרופות שלו בעקביות.

ד. עוצמת התוקפנות שהפעיל המשיב במקרה זה מלמדת אף היא על מסוכנותו, גם אם לא הופעלה כלפי גופו של אדם אלא כלפי הרכוש. הפעלת התוקפנות כלפי רכוש משטרתי במסגרת עיכובו של המשיב, וגם לאחר מכן משנעצר בתחנת המשטרה מלמדים על התנהגות פורצת גבולות מצדו של המשיב. אם נקבל את גרסתו, כי אינו זוכר דבר מאירועי היום - גם בכך יש גורם מגביר מסוכנות נוכח

האפשרות כי תוקפנות בעוצמה כזו - בשלוש זירות שונות - הופעלה על ידי המשיב מבלי שהוא זוכר זאת. ויזכר, המשיב שבר בגופו דלת ומשקוף; שבר בגופו דלת של ניידת משטרתית ושבר בראשו קיר גבס בתחנת המשטרה בעזרת ראשו.

ה. המדובר בשילוב נסיבות שיחידיו מקימים חשש למסוכנות המשיב כלפי המתלוננת וכלפי הציבור שאינם מאפשרים את שחרורו לחלופת מעצר שלא נבחנה באופן יסודי ומושכל:

- מחלת נפש שאינה מטופלת כהלכה.
- חשש לשימוש אינטנסיבי באלכוהול.
- הכחשת שימוש אינטנסיבי באלכוהול.
- הפגנת אלימות כלפי הרכוש בעוצמה גבוהה.
- חוסר היענות להוראות אנשי מרות.
- אינדיקציות לחוסר השלמה עם רצונה של המתלוננת להיפרד ממנו.

15. נוסף על כל האמור לעיל, הרי שאף שלמשיב אין הרשעות קודמות, תלויים ועומדים נגדו שני כתבי אישום רלוונטיים לענייננו:

א. כתב אישום המייחס למשיב כי בפברואר 2013 תקף שוטרים ואיים עליהם על רקע בקשתם לעכבו לחקירה.

ב. תיק בו הורשע המשיב בעבירות אלימות כבר ביולי 2013, ואלם מאז ועד היום מסיבות שונות טרם הסתיים ההליך.

16. חלופת המעצר שהוצגה בפניי איננה מתאימה ואינה מספקת נוכח האמור לעיל. המפקח המוצע הינו אדם צעיר שהוצע כמי שהמשיב יתלווה אליו במשך כל שעות היום ולרבות למקום עבודתו בשיפוצים. מפקח זה אינו מודע כלל למצבו הרפואי של המשיב ולא למורכבות העולה ממנו והשפעתה על התנהגותו של המשיב. כאמור, לשיטת המשיב עצמו מצבו הרפואי חמור אף יותר מכפי שנקבע בחוות הדעת בעניינו והוא סובל מהזיות כרוניות. אין בחלופה זו כדי לתת מענה למסוכנות העולה מן המשיב נוכח מידת האלימות והתוקפנות שהוא מסוגל להפעיל, לדבריו אף מבלי להיות מודע לכך כלל. אינני סבורה שצירופה של האם כגורם מפקח לעניין הטיפול הרפואי לו זקוק המשיב משנים את תמונת המצב. זאת, לאור מעורבותה כמפורט לעיל באירוע המתואר באישום הראשון, לאור דבריה היא כי היא מודעת לכך שהמשיב הפסיק טיפול רפואי לו הוא זקוק ולאור העובדה שבעת האירועים באישום השלישי ולדבריו הפסיק ליטול תרופות, הוא גר יחד עמה באותו הבית.

סוף דבר

17. לאור זאת אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו.

18. המשיב יהיה רשאי להגיש בקשה לעיון חוזר, אם יסבור כי יש בידו להציע לבחינה על ידי שירות המבחן חלופת מעצר הכוללת פיקוח על המשיב על ידי גורם אחראי המודע למכלול המורכבות במצבו של המשיב ומוכן לפקח עליו, לרבות בהיבט של קבלת טיפול רפואי ונטילת תרופות.

19. תיק החקירה מוחזר למאשימה באמצעות ב"כ המבקשת באולם.

20. התיק יועבר לניתוב על פי כללי הניתוב בעניינם של נאשמים עצורים.

ניתנה היום, כ' תמוז תשע"ו, 26 יולי 2016, במעמד הצדדים.